

Nu sätter vi igång igen.

Del 7

"Hade han varit den personen som blivit min första så hade jag ångrat mig, jag vet det. Jag kan på ett plan se att det inte är rätt egentligen, att han inte är rätt. Men ibland verkade kärleken med honom som gjord för mig, mitt öde. Men är mitt öde i så fall att leva i ett förhållande där jag är den svaga och den som gör fel hela tiden? Jag tror att jag tänker i fel banor. Men jag kan inte hitta den rätta. Jag vet bara att jag inte borde känna mig hemma i en sån sits. Jag borde inte tänka att den personen är den rätta. Jag ska inte behöva säga åt mig själv att det är bra att han inte är med mig längre, jag ska veta det, varför vet jag inte det?"

Du kan omöjligt veta vad jag har varit med om.

Och du kan inte förstå varför en person med kontrollbehov var en säkerhetslina för mig. Du tänker säkert att jag är galen som utsätter mig för något som bara gör illa mig, som bara ger mig smärta. Och jag kan förklara om och om igen att det är för att känna att jag lever, men om du aldrig har varit domnad, om du aldrig har känt dig osynlig så vet du inte vilka medel jag kan tänka mig att ta till för att bli mig själv igen, för att bli lite, en liten gnutta levande, och bli som den personen jag var en gång i tiden.

"Vet du vad jag hatar med allt det här?"

"Berätta för mig.."

"Att mitt liv, det livet som jag är menad att leva, att det snodde en del av mig, att mitt liv, som ska vara mitt tog isär mig och snodde bitar, jag fastnade mitt i tillverkningen, jag blev aldrig klar. Därför kan jag inte klara av något, för jag är inte klar ännu, jag är under konstruktion, och jag vet inte hur jag ska få igång processen och arbetet med mig igen. Jag har ingen manual. Och jag har ingen fuskklapp till det här, för det här ska inte hända. Det är inte med i livet."

Att hålla fast i något är något av ett beroende, jag vet inte varför. Men jag kan gräva i mig. Hitta det som gör ont i mig och sen klamrar jag mig fast vid det. Kanske är det för att jag inte ska glömma den känslan. Om jag en dag blir lycklig så ska jag ändå komma ihåg hur det känns att vara olycklig, så när jag står där och allt runt mig rasar så ska jag kunna stå upp, med huvudet högt fast det känns som att jag faller ihop bit för bit. Det ska bara vara en känsla och inget som faktiskt händer.

Hjärtesorg är antagligen min starkaste och mest smärtsamma känsla jag kan hitta för att det var den första känslan som gjorde att jag rasade. Jag hänviasar allt till just hjärtesorg. Kanske är det därför jag inte gråter när jag ramlar och slår mig, jag tänker bara att det gjorde ont. Men det är bara på utsidan. Det är det som gör ont inne i mig som får mig att gråta tills jag knappt kan andas.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Flisan med Poeter.se id #49861 innehar upphovsrätten